

Arrest

nr. 267 342 van 27 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 13 april 2021 een verzoek tot internationale bescherming in België in.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekende partij reeds eerder in Italië geregistreerd werd.

1.3. Op 7 mei 2021 werden de Italiaanse autoriteiten gevraagd verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 18, §1, b van de Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Daar de Italiaanse autoriteiten niet reageerden op het terugnameverzoek, werden zij op 14 juni 2021 via een *tacit agreement* in kennis gesteld dat zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.5. Op 14 juni 2021 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: A. A. (..)

voornaam: A. S. A. (..)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Zwarah

nationaliteit: Libië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 11.04.2021 in België te zijn aangekomen. Op 13.04.2021 bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene diende dezelfde dag, in casu 13.04.2021, effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ geregistreerd werd op 13.04.2021. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te Zwarah op 27.04.1983 en over het staatsburgerschap van Libië te beschikken. Betrokkene werd op 13.04.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 26 en werd op 13.04.2021 geïnformeerd dat hij zich op 19.04.2021 om 10.00 uur diende aan te melden aan Cube 44 gelegen te Pachecolaan 44 te 1000 Brussel. Deze informatie werd eveneens aangebracht op de bijlage 26 van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 13.04.2021 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden naar aanleiding van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de lidstaten en vervolgens door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming. Een controle van de vingerafdrukken van betrokkene in het VIS leverde geen resultaat op.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud door de DVZ van 19.04.2021 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij eerder nooit elders een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend maar dat zijn vingerafdrukken wel in Italië genomen werden maar dat hij geen interview heeft laten afnemen in Italië. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 19.04.2021 dat hij op 18.03.2021 per boot vanuit Libië naar Italië reisde waar hij op 23.03.2021 zou zijn aangekomen in Sicilië. Betrokkene verklaarde dat hij eerste gedurende tien dagen in quarantaine op een boot verbleef en vervolgens vijf dagen op het vaste land. Rond 08.04.2021 zou betrokkene vanuit Italië per auto via Frankrijk naar België gereisd zijn waar hij op 11.04.2021 zou zijn toegekomen. Op 13.04.2021 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene diende dezelfde dag, in casu 13.04.2021, effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ geregistreerd werd op 13.04.2021 en in het bezit gesteld werd van een bijlage 26. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten. Betrokkene legde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in paspoort voor uitgegeven door Libië en geldig van 11.10.2017 tot 10.10.2025 met paspoortnummer xxxxxxxxxx.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.04.2021 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de lidstaten en vervolgens door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene dat hij zijn vingerafdrukken in Italië heeft gegeven maar er geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, werd voor betrokkene

op basis van deze gegevens en verklaringen op 07.05.2021 een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Wat betreft het terugnameverzoek dat op 07.05.2021 aan Italië gericht werd in overeenstemming met art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de Belgische autoriteiten geen antwoord ontvingen van de Italiaanse autoriteiten binnen de termijn bepaald in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening. Op 14.06.2021 werden de Italiaanse autoriteiten er via een tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 07.05.2021 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Italië werd aldus vastgesteld als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene waarbij de periode om betrokkene over te dragen aan Italië begint te lopen vanaf 22.05.2021.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Wat betreft eventuele redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen, dient te worden opgemerkt dat Italië werd vastgesteld als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Met betrekking tot Italië verklaarde betrokkene dat zijn leven in gevaar is in Libië en dat Italië heel dichtbij Libië is en dat hij zich daarom niet veilig voelt in Italië. Betrokkene verklaarde verder dat hij op de vlucht is van zijn stiefbroers die hem willen vermoorden omdat hij zijn zus Jessica steunde in haar transformatie naar een vrouw en dat zijn zus een transgender is en dat het voor zijn stiefbroers gemakkelijk is om hem te bereiken in Italië en ze wisten dat hij in Italië was maar dat ze niet weten dat hij nu in België verblijft (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië dient te worden opgemerkt dat deze opgegeven redenen betrekking hebben op het inhoudelijke karakter van de het verzoek om internationale bescherming waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor het verzoek om internationale bescherming worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat Italië dicht bij Libië is en hij zich niet veilig voelt in Italië omdat zijn stiefbroers hem in Italië gemakkelijk konden bereiken en ze wisten dat hij in Italië was, dient te worden opgemerkt dat dat betrokkene deze verklaringen niet aannemelijk maakt. Betrokkene brengt ook geen concrete elementen en/of bewijzen aan van zijn verklaringen dat zijn stiefbroers hem in Italië gemakkelijk kunnen vinden en dat ze wisten dat hij daar was. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat indien hij vreest voor zijn stiefbroers en vreest dat ze

hem in Italië gemakkelijk zouden kunnen vinden dan dient betrokkene een beroep te doen op de bevoegde Italiaanse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië hebben in deze ook geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten en kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van informatie van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2020 Update", laatste update op 03.06.2021, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>, het rapport van "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12.12.2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018> en twee rapporten van "Swiss Refugee Council", "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf> en "Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy" Bern, 21.01.2020, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/200121-italy-reception-conditions-en.pdf>) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. Volgens het AIDA-rapport kan een verzoek om internationale bescherming worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione") (pagina 40-41). Conform de wetgeving dient vanaf de registratie materiële opvang te worden verstrekt. De afgelopen jaren was er ook een sterke daling van het aantal aankomsten over zee, zoals cijfers van UNHCR aantonen (zie <https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>). Volgens cijfers van het UNHCR kwamen in 2020 34.154 immigranten binnen via de Middellandse Zee (cfr. <https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>), wat inderdaad meer is dan in 2019 (11.417) maar beduidend minder dan in 2017 (119.369) en 2018 (181.436). In 2021 kwamen tot 14.06.2021 16.819 immigranten via de Middellandse Zee Italië binnen. (<https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>). Hoewel dit cijfer in 2020 en 2021 terug is toegenomen, kunnen we op basis van een vergelijking van het beschikbare cijfermateriaal niet zeggen dat de druk op de Italiaanse autoriteiten sterk is toegenomen, wat ons doet besluiten dat beschreven vertragingen in het AIDA-rapport niet van die mate zijn dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Volgens het AIDA-rapport verbleven eind 2020 79.938 personen in Italiaanse opvangvoorzieningen tegenover 91.424 eind 2019. 54.343 in het 'eerstelijnsopvangnetwerk' en 25.574 in het SAI ("At the end of 2020, the number of asylum seekers and beneficiaries of international protection in the reception system decreased to 79,938, compared to 91,424 at the end of 2019. Out of them, 54,343 were in first reception facilities (CAS and first governmental centers) and 25,574 in SAI (former Siproimi)", pagina 17). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een dermate grote globale druk op het Italiaanse opvangnetwerk dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Verder merken we dat het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) niettegenstaande de op dat ogenblik hoge instroom van immigranten in Italië en de daaruit volgende druk op het opvangnetwerk oordeelde dat de toestand van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet gelijk stond met omstandigheden in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het AIDA-rapport bericht dat een aan Italië overgedragen persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang indien hij voor zijn vertrek uit Italië al in een

opvangcentrum verbleef en dit verliet (*"If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request"*, pagina 57). Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de diensten van de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen. Er dient hier aangaande te worden opgemerkt dat Richtlijn 2013/33/EU, met name de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. Er dient hier aangaande dan ook te worden opgemerkt dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (*"Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid"*, pagina 110). Het vermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's (*"Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy"*, 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft casussen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen. Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van "zwaarwegendheid" inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93). Het AIDA-rapport stelt verder dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en gezondheidszorg (cfr. pagina's 184). Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen. Italië heeft net als België en andere lidstaten te kampen met het COVID-19-virus. De situatie betreffende de verspreiding van het COVID-19-virus evolueert in Italië net als in andere lidstaten voortdurend en net als andere lidstaten nemen de Italiaanse instanties maatregelen om de verspreiding van het virus in te perken. Dat de Italiaanse instanties zich op dit vlak onverschillig tonen of niet bij machte zijn de situatie te controleren wordt door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat de Italiaanse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID-19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen. Er dient hier aangaande bovendien te worden opgemerkt dat de Italiaanse instanties op 20.11.2020 de andere lidstaten meedeelden dat overdrachten onder de bepalingen van Verordening 604/2013 dienen plaats te vinden via de luchthavens van Rome-Fiumicino en Venetië en dat een binnen de 72 uur voorafgaand aan de overdracht verricht negatief COVID-19-testresultaat dient te worden voorgelegd. Het AIDA-rapport meldt dat indien een persoon reeds een aanvraag om internationale bescherming indiende, het verzoek kan

zijn opgeschort, en dat de procedure kan zijn afgesloten indien deze meer dan 12 maanden is opgeschort. Als de persoon een nieuw verzoek indient, wordt dat als een navolgend verzoek beschouwd (pagina 70). Het rapport maakt melding van problemen inzake toegang tot de procedure na overdracht en meldt dat personen die nog niet eerder een verzoek om internationale bescherming indienden, soms niet de mogelijkheid hebben om een verzoek in te dienen na overdracht aan Italië (pagina 63-64). Voor betrokkene is dit echter niet het geval aangezien er reeds een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd in Italië hetgeen blijkt uit codering in het Eurodacverslag van 12.03.2021, met name IT1BA02E1F blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode IT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een verzoek om internationale bescherming. Dat betrokkene dan ook geen verzoek om internationale bescherming ingediend zou hebben in Italië of deze intentie in Italië niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Italiaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat zijn vingerafdrukken in de in de Centrale Eenheid van Eurodac geregistreerd werden naar aanleiding van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de lidstaten in de Centrale Eenheid van Eurodac te registreren als verzoeker om internationale bescherming indien hij er geen verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat hij zijn vingerafdrukken in Italië gegeven heeft maar geen interview wilde laten afnemen in Italië en hij verder wilde reizen om Italië te dicht bij Libië ligt, doet hieraan geen enkel afbreuk. We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen inzake opvang, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang. We benadrukken bovendien dat het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling impliceert in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Met betrekking tot het OSAR-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de ervaringen van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, merken we op dat het rapport voornamelijk een actualisering betreft van een rapport uit 2016. We wensen te benadrukken dat de auteurs aangeven dat zij hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf opmerken dat de situatie verschilt naargelang de regio en gemeente (pagina 11). We wijzen erop dat de door de auteurs van het meest recente OSAR-rapport als systemische tekortkomingen geclassificeerde omstandigheden al werden aangehaald in het OSAR-rapport van augustus 2016. Toch oordeelde het EHRM dat overdrachten aan Italië in de toenmalige context geen schending van artikel 3 van het EVRM betekenden en de omstandigheden niet konden worden beschouwd als systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk en H. e.a. tegen Zwitserland, 07.06.2018, nr. 67981/16). Betreffende het rapport “Mutual Trust is still not enough” van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council merken we op dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden heeft en dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene. Tijdens zijn gehoor verklaarde de betrokkene in goede gezondheid te zijn. Betrokkene toont dan ook op geen enkele manier toont de betrokkene echter aan dat zijn situatie vergelijkbaar zou zijn met de situaties beschreven in het rapport. Het AIDA-rapport stelt bovendien dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming (pagina 127). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de eerder genoemde vertraging bij de registratie van een verzoek (pagina 127-128). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen

kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar we zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt echter niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Uit deze rapporten blijkt niet dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Zweedse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Zweedse systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Italië een verhoogde instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Zweedse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Zweedse procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische

migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening (momenteel Dublin-III-Verordening) vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van het AIDA-rapport echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse het AIDA-rapport, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont

evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 19.04.2021 dat dit is omdat hij hier vrienden heeft die hier al vier jaar wonen en dat zij hem lieten weten dat België de beste plaats is om naartoe te gaan, ook om werk te vinden en dat ze samen in een muziekband zaten (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij vernomen heeft van vrienden. Aan dergelijke informatie die men verkregen heeft van vrienden en dus derden kan achter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij van vrienden gehoord heeft dat België de beste plaats is om naartoe te gaan, ook om te werken en ze vroeger samen in een muziekband zaten, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 19.04.2021 dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde tijdens persoonlijk onderhoud dat zijn zus D. (...) Sarah Jessica die geboren zou zijn in 1979 in Oslo in Noorwegen zou verblijven en de Noorse nationaliteit heeft (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaarde zus die in Oslo, Noorwegen zou verblijven en over de Noorse nationaliteit zou beschikken, dient te worden opgemerkt dat deze verklaarde zus net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde zus die in Noorwegen zou verblijven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 19.04.2021 dat deze goed is (DVZ, vraag 32). Er zijn in het administratief van betrokkene verder geen concrete elementen of bewijzen aanwezig dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen omwille van medische of andere redenen. Er wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn. Er dient verder te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal verkrijgen indien nodig. Het meest recente AIDA-rapport stelt met betrekking tot gezondheidszorg eveneens dat verzoekers om internationale bescherming zich kunnen inschrijven bij de nationale dienst voor ziektekostenverzekering en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg (pagina 127, "Asylum seekers and beneficiaries of international protection are required to register with the National Health Service. They enjoy equal treatment and full equality of rights and obligations with Italian citizens regarding the mandatory contributory assistance provided by the National Health Service in Italy"). Waar men zou verwijzen naar het gegeven dat taal een barrière kan vormen tussen een verzoeker en een zorgverstrekker dient te worden opgemerkt dat dit geen exclusief Italiaans fenomeen is maar dat dit eveneens in andere lidstaten een rol speelt inzake toegang tot gezondheidszorg. Het AIDA-rapport maakt gewag van andere factoren die de toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals vertraging in het uitreiken van ziektekostenverzekeringskaarten (pagina 113, "Such obstacles were reported with regard to access to health cards in 2019 too") maar dit leidt niet tot het besluit dat de Italiaanse instanties dermate in gebreke blijven in het bieden van gezondheidszorg aan verzoekers om internationale bescherming dat van een overdracht dient te worden afgezien. Bijgevolg is er geen bewijs

aanwezig dat een overdracht naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Tot slot wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (cfr. arresten van het EHRM van 4 juli 2006, Karim tegen Zweden, §2 en 30 april 2013, Kochieva e.a. tegen Zweden, § 35). Er dient benadrukt te worden dat de Dublin-III-Verordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder benadrukken we ook dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud door de DVZ van 30.04.2021 stelde dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen procedurele noden heeft. Het wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 25§1, art. 25§2 en art 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten op de luchthaven die bepaald zal worden in de effectieve overdrachtsaankondiging(4).

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

In principe was België ertoe gehouden op grond van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening verzoekende partij uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het terugnameverzoek over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt volgens de voormelde bepaling de verplichting voor Italië om verzoekende partij terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid van rechtswege over op België, tenzij verzoekende partij onderduikt zodat België de termijn tot 18 maanden kan verlengen (HvJ 25 oktober 2017, C-201/16, Shiri t. Oostenrijk, punten 30 en 34).

In casu hebben de Italiaanse autoriteiten niet gereageerd binnen de in artikel 25, §1 van de Dublin III-verordening bepaalde termijn zodat zij via *tacit agreement* verantwoordelijk worden geacht voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. De periode om verzoekende partij over te dragen aan Italië begint te lopen vanaf 22 mei 2021.

Uit artikel 29, 2 in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 23 november 2021. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden, zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Echter, op 14 september 2021 nam de verwerende partij de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer omdat verzoekende partij volgens de verwerende partij ondergedoken is. Deze werd ter kennis gebracht op de door verzoekende partij gekozen woonplaats. Het beroep tegen voormelde verlengingsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 267 341 van 27 januari 2022.

Gelet op voorgaande moet aangenomen worden dat de overdrachtstermijn verlengd is tot 18 maanden en verzoekende partij bijgevolg nog steeds het voorwerp kan uitmaken van een overdracht omdat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het beschermingsverzoek nog niet van rechtswege is overgegaan naar België. Bijgevolg heeft verzoekende partij nog steeds belang bij de behandeling van de grond van haar beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 VREEMDELINGENWET*

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 71/3, §3 VREEMDELINGENBESLUIT*

1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde "de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt". Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten, hetgeen in de bestreden beslissing als volgt wordt omschreven (stuk 1):

"Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten op de luchthaven die bepaald zal worden in de effectieve overdrachtsaankondiging"

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: "Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden" (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het "Vreemdelingenbesluit"). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: "Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage IObis of bijlage IOter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater." (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de

binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoeker wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen ", tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven", zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit."

3.2. De Raad is van oordeel dat, anders dan verzoekende partij voorhoudt, *in casu* geen klassiek "bevel om het grondgebied te verlaten" voorligt. Ondanks een deel van het opschrift van de bestreden beslissing, ligt onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) met het oog op een overdracht naar Italië. Het gaat niet om een terugkeerbesluit dat is genomen in toepassing van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten - genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet - voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3, 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is "terugkeer" het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoekende partij dat zij terugkeert naar Libië of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Uit de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat de gemachtigde de overdracht van verzoekende partij beoogt aan Italië. Conform artikel 51/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet en overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit wordt verzoekende partij verzocht het grondgebied van België te verlaten en zich aan te melden bij de Italiaanse autoriteiten. Een redenering die gestoeld is op de Terugkeerrichtlijn kan niet worden aangenomen. Er kan niet redelijkerwijs betwist worden dat verzoekende partij niet geacht wordt het grondgebied van Italië te verlaten. Het feit dat de bestreden beslissing ook stelt dat verzoekende partij "het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen [moet verlaten] tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven", doet hieraan geen afbreuk. De Raad beschouwt dit als overtollige motieven.

Een schending van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet of van artikel 71/3 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 EN 62 VREEMDELINGENWET

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN*

1. De verzoekende partij merkt op dat verzoeker een termijn verkreeg van tien dagen om aan de bestreden beslissing uitvoering te geven en zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: "Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet geeft derhalve aan de gemachtigde de wettelijke mogelijkheid om "een bepaalde termijn" op te leggen waarbinnen verzoeker zich "bij de bevoegde overheden van deze staat" dient aan te melden. Er worden geen maximum- of minimumtermijnen vermeld. Dit betreft bijgevolg een brede, discretionaire bevoegdheid.

De gemachtigde is derhalve gehouden, gelet op deze ruime discretionaire bevoegdheid die hem werd verstrekt in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet, om uitdrukkelijk te motiveren waarom wordt geopteerd voor de precieze termijn van tien dagen (zoals dit het geval is in de bestreden beslissing).

De bestreden beslissing bevat hierover echter geen enkele motivering.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 62 en artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet."

3.5. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekende partij is, blijkens haar uiteenzetting in het vijfde middel, in de mogelijkheid om aan te tonen dat de termijn van tien dagen die haar werd verleend om zich aan te melden bij de Italiaanse autoriteiten kennelijk onredelijk is, of dat de verwerende partij bij het bepalen van die termijn onzorgvuldig is geweest omdat zij de gegevens van het dossier zou hebben veronachtzaamd. Daarmee is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt, en verzoekende partij toont dan ook niet aan waarom de verwerende partij bijkomend zou hebben moeten gemotiveerd over de termijn, minstens toont zij niet aan welke belangenschade zij zou hebben doordat niet bijkomend werd gemotiveerd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.6. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"DERDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 26.2 VAN DE DUBLIN-III-VERORDENING*

1. Artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening (de procedurele waarborgen) stelt als volgt: "Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden" (eigen accentuering).

De vermelding in de bestreden beslissing (een overdrachtsbesluit in de zin van artikel 26 van de Dublin-III-Verordening) waarbij het verzoeker wordt opgedragen om zich aan te bieden bij "de bevoegde Italiaanse autoriteiten op de luchthaven die bepaald zal worden in de effectieve overdrachtsaankondiging" voldoet hier niet aan, aangezien niet wordt vermeld waar verzoeker zich zou moeten aanmelden.

De vermelding "de bevoegde Italiaanse autoriteiten op de luchthaven die bepaald zal worden in de effectieve overdrachtsaankondiging" is bijzonder abstract en voldoet geenszins aan de procedurele waarborgen die worden gewaarborgd door artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening worden geschonden."

3.7. In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat verzoekende partij binnen de tien dagen het Belgische grondgebied moet verlaten en zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten op de luchthaven die bepaald zal worden in de effectieve overdrachtsaankondiging.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij verder via brief van 17 juni 2021 in kennis werd gesteld van het volgende:

“Informatie reismodaliteiten

Mijnheer A.A. (...),

U werd vandaag in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater met BGV).

U dient contact op te nemen met de Cel Vrijwillige Terugkeer voor de praktische afspraken met betrekking tot uw overdracht aan de autoriteiten van de Lidstaat die op basis van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, met name Italië.

De Cel Vrijwillige Terugkeer zal u (met behulp van de “Verklaring tot medewerking”) in het bezit stellen van een doorlaatbewijs om u naar de verantwoordelijke Lidstaat te begeven. U dient zich daar aan te melden bij de bevoegde instanties. De Cel Vrijwillige Terugkeer zal eveneens de praktische organisatie van de overdracht voor haar rekening nemen zoals bijvoorbeeld de reservatie en aankoop van tickets.

De Cel Vrijwillige Terugkeer is bereikbaar via:

Telefoon: (...)

Fax: (...)

Email: (...)

(...)

Ik ondergetekende, heb kennis genomen van bovenstaande informatie en van de beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing

A.A.A.S.A (...)”

Verzoekende partij heeft deze brief getekend en maakt niet aannemelijk dat hiermee niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 26.2 van de Dublin III-verordening.

Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat in de akte van kennisgeving de beroepsmogelijkheden worden vermeld.

3.8. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.9. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“VIERDE MIDDEL:

- **SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN DE DUBLIN-UITVOERINGSVERORDENING**
- **SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN**

1. Door de verwerende partij werd op 7 mei 2021 een verzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Het verzoek tot overname van de verwerende partij dient te beantwoorden aan de voorwaarden van de Dublin Uitvoeringsverordening, oftewel de verordening van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

De verwerende partij dient daarbij gebruik te maken van een standaardformulier (artikel 1). Het formulier bevat verplichte rubrieken die volledig moeten worden ingevuld. De overige gedeeltes worden ingevuld voor zover de informatie beschikbaar is. Aanvullende inlichtingen kunnen worden verstrekt in de daarvoor op het formulier gereserveerde ruimte.

Het verzoek moet bovendien volgende elementen omvatten: kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen en

b) in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces-verbaal zijn opgenomen.

De bestreden beslissing geeft evenwel niet weer of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van dit standaardformulier, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten met dit verzoek.

Het blijkt immers dat door de Italiaanse autoriteiten geen antwoord werd verschaft, waardoor op 14 juni 2021 Italië door de verwerende partij werd aanzien als de verantwoordelijke lidstaat. Op 14 juni 2021 volgt - als rechtstreeks gevolg hiervan - de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerder stelt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing of het verzoek aan de Italiaanse autoriteiten beantwoordt aan de vereisten van de Dublin Uitvoeringsverordening, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 1 van de Dublin Uitvoeringsverordening."

3.10. De Raad merkt op dat niet blijkt dat artikel 1 van de Dublin-Uitvoeringsverordening en/of de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zouden vereisen dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd omtrent de praktische modaliteiten inzake het verzoek dat de Belgische autoriteiten hebben gericht aan de Italiaanse autoriteiten in toepassing van de Dublin III-verordening. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat wel degelijk gebruik werd gemaakt van het vereiste standaardformulier. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het standaardformulier voor terugnameverzoeken de verklaringen die verzoekende partij aflegde aan de Dienst Vreemdelingenzaken en de euodac-hit bevat. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar belangen hierbij werden geschaad.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Dublin-Uitvoeringsverordening wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.12. In een vijfde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"VIJFDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVAST GRONDRECHTEN EU*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5 VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat hij bij een overdracht aan Italië vernederende of ontorende behandelingen moet vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2. Het AIDA- rapport, waarnaar wordt verwezen door de gemachtigde in de bestreden beslissing, stelt dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt in Italië, toegang heeft tot de procedure en de nodige waarborgen.

Het rapport wijst evenwel ook op de tekortkomingen in de opvang en behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, zoals de gemachtigde ook aangeeft in de bestreden beslissing. Deze tekortkomingen worden onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang niet voldoende gegarandeerd is.

Verzoeker is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van verzoeker. Bovendien betreffen dit een essentieel aspect voor verzoeker.

3. Op 1 juni 2021 wordt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarbij verweerder stelt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker wordt daarbij opgedragen om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten. Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de nog steeds heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis (1 juni 2021).

Verzoeker wijst erop dat hij, om uitvoering te geven aan de bijlage 26quater, een reis dient te maken naar Italië en hij onwetend is over de manier waarop de overdracht zal worden uitgevoerd. Het is evenmin bekend op welke wijze verzoeker zal worden opgevangen gedurende de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming in Italië.

Hierover wordt niets gesteld in de bestreden beslissing.

Het dient te worden benadrukt dat verzoeker onvermogen is, waardoor hij nood heeft aan materiële hulp (net zoals dit geval is in België). De kans is bijzonder reëel dat verzoeker verplicht zal worden ondergebracht in een collectief opvangcentrum, waarvan op geen enkele manier geweten is in welke mate deze opvang aangepast is aan de huidige coronacrisis.

Verzoeker vreest bovendien dat hij eventuele materiële hulp niet zal verkrijgen door de onduidelijkheid van de huidige situatie.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien met bovenvermelde elementen geen rekening werd gehouden door verweerder bij de afgifte van de bestreden beslissing.

4. Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Verzoeker wijst erop dat hij, om uitvoering te geven aan de bijlage 26quater, een reis dient te maken naar Italië en hij onwetend is over de manier waarop de overdracht zal worden uitgevoerd. Het is evenmin bekend op welke wijze verzoeker zal worden opgevangen gedurende de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming in Italië. Het dient te worden benadrukt dat verzoeker onvermogen is, waardoor hij nood heeft aan materiële hulp (net zoals dit geval is in België). De kans is bijzonder reëel dat verzoeker verplicht zal worden ondergebracht in een collectief opvangcentrum, waarvan op geen enkele manier geweten is in welke mate deze opvang aangepast is aan de huidige coronacrisis. Verzoeker vreest bovendien dat hij eventuele materiële hulp niet zal verkrijgen door de onduidelijkheid van de huidige situatie.

Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

3.13. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Terugkeerrichtlijn. Zoals reeds bij de beoordeling van het eerste middel is gebleken, is de Terugkeerrichtlijn *in casu* niet van toepassing en kan verzoekende partij zich dus niet dienstig beroepen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.14. Voorts, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent de Covid-19-pandemie. Zo wordt gesteld:

“Italië heeft net als België en andere lidstaten te kampen met het COVID-19-virus. De situatie betreffende de verspreiding van het COVID-19-virus evolueert in Italië net als in andere lidstaten voortdurend en net als andere lidstaten nemen de Italiaanse instanties maatregelen om de verspreiding van het virus in te perken. Dat de Italiaanse instanties zich op dit vlak onverschillig tonen of niet bij machte zijn de situatie te controleren wordt door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat de Italiaanse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID-19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen. Er dient hier aangaande bovendien te worden opgemerkt dat de Italiaanse instanties op 20.11.2020 de andere lidstaten meedeelden dat overdrachten onder de bepalingen van Verordening 604/2013 dienen plaats te vinden via de luchthavens van Rome-Fiumicino en Venetië en dat een binnen de 72 uur voorafgaand aan de overdracht verricht negatief COVID-19-testresultaat dient te worden voorgelegd.”

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bijbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat in de Italiaanse opvangcentra waarnaar zij verwijst geen rekening zou worden gehouden met de Covid-19-problematiek en dat dit ertoe zou leiden dat het risico op besmetting in die mate zou toenemen dat dit een overdracht in de weg zou staan wegens een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM. Evenmin brengt zij enige indicatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de overwegingen in de bestreden beslissing inzake de opvangmogelijkheden niet langer zouden opgaan omwille van de pandemie.

Ook blijkt dat verzoekende partij in het kader van het zogenaamde Dublinverhoor verklaarde in goede gezondheid te zijn, zodat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing er niet toe was gehouden rekening te houden met een bijzondere kwetsbaarheid in het licht van de pandemie.

Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk dat de maatregelen die getroffen werden ter beheersing van de Covid-19-pandemie en die tijdelijk van aard zijn, haar verhinderen zich te begeven naar Italië.

3.15. Waar verzoekende partij tenslotte nog stelt dat het AIDA-rapport waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing ook wijst op *“tekortkomingen in de opvang en behandeling van een verzoek tot internationale bescherming”* en dat deze tekortkomingen *“onvoldoende naar ernst (werden) ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang niet voldoende gegarandeerd is”*, gaat zij geheel voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waarbij na grondige analyse van de toonaangevende rapporten en de rechtspraak van het EHRM geoordeeld werd dat: *“(niet) blijkt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*, alsook: *“echter niet kan worden gesteld dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het*

EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.” In de bestreden beslissing wordt dieper ingegaan op de kanttekeningen die kunnen geplaatst worden bij de procedure en de opvangvoorzieningen, maar wordt omstandig uiteengezet waarom deze bemerkingen niet kunnen leiden tot de conclusie dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië een risico zou lopen op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Door louter op zeer algemene wijze te verwijzen naar de kanttekeningen in het AIDA-rapport zonder *in concreto* in te gaan op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan deze motivering.

Daarenboven wijst de Raad erop dat het EHRM recent op 27 mei 2021 in de zaak *A.B. t. Finland*, nr. 41100/19 nog geoordeeld heeft dat: “33. *The Court observes that it has already found that the situation in Italy for asylumseekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylumseekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115, and M.A.-M. and Others v. Finland (dec.), no. 32275/15, § 24, 4 October 2016*” (eigen vertaling: Het Hof wijst erop dat het reeds geoordeeld heeft dat de situatie in Italië voor verzoekers om internationale bescherming niet vergeleken kan worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de *M.S.S. t. België* uitspraak en dat de structuur en algehele situatie van opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf niet kan volstaan om alle overdrachten van verzoekers om internationale bescherming naar dat land te verhinderen (...)).

3.16. Verzoekende partij toont geen schending aan van de door haar opgeworpen bepalingen of beginselen.

3.17. Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER